

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΒΑΝΗ

Θυσία όλων έρωτα

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ήμέια με την ημέρα κατόπι, και σιγά-σιγά, τὸ πλῆθος τῶν γνωστῶν μας καὶ τῶν φίλων μας μεγάλωσε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἄρχισα πειὰ νὰ αισθανῶμαι κοφραὰς καὶ πλῆξι. Ὁ Λεῶνης, ἀντίθετα φαινόταν καταγοητευμένος ἀπὲρ τὴν παραλυμένη ἐκείνη ζωὴ, ἐγὼ δὲ πάλι φυλαγόμεν νὰ δεῖω τὴν ἐνδόμηχη δυσαρσενιά μου. Ὅσοι κοιμημένοι, κάθε φυλῆς καὶ κάθε χώρας, ἐπισκεπτόντουσαν τὴ Βενετία, ἔπρεπε νὰ συχνάξουν σὸ μέγαρό μας ἂν ἤθελαν νὰ φαίνονται κοσμικοί καὶ ἄνθρωποι κάποιας ἀξίας. Ὁ Λεῶνης μου εἶχε σχεδὸν πανευρωπαϊκὴ φήμη κ' οἱ περιηγητὰ τῆς Βενετίας τὸ θεωροῦσαν τιμὴ τους νὰ τὸν γνωρίσουν, νὰ φᾶνε σὸ μέγαρό του, νὰ πιῶν, νὰ παίξουν χαρτιά καὶ νὰ διασκεδάσουν μαζί του!

Πολλὲς φορές, στὶς μεγαλοπρεπεῖς δεξιῶσεις πού δίναμε, καλοῦσαμε καὶ τοὺς διασημότερους καλλιτέχνες τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ τραγουδιοῦ, ὅσοι ἔμεναν διαρκῆς ἢ ὅσοι ἐπισκεπτόντουσαν περαστικοὶ τὴ Βενετία. Ὁ Λεῶνης τότε, ἔχοντας κ' αὐτὸς ὑπεροχή φωνῆ καὶ ἔξοχους νὰ παίξῃ ὅλα σχεδὸν τὰ μουσικὰ ὄργανα με θαυμαστὴν δεξιότητα, λάθανε κ' αὐτὸς μέρος στὶς συναυλιές ἐκεῖνες κ' ἡ θραυξὲς μας κυλούσαν γοητευτικῶς, ὄνειρε-μέρες...

Ὅσοτος, ὅπως εἶπα καὶ πρὶν, δὸν Ἄλεο, αἰσθανόμεν μεγά-λη κοφραὰς καὶ πλῆξι σ' αὐτὲς τὶς διασκεδάσεις καὶ σ' αὐτὴ τὴ θεατρικὴ - ἄλλα καὶ τόσο πολυθρόνη - ζωὴ. Εἶνε ἢ ἀλήθεια, ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ γνωστοὶ μας δὲν ἐρχόντουσαν κάθε ἡμέρα σὸ μέγαρό μας. Ἀλλὰ ἦσαν τόσο πολλοὶ, ὥστε σήμερα λίγοι κ' ἄθρῖο ἄλλοι τόσοι, κ' οὕτω καθέξῃς, πάντα θὰ μαζεύόντουσαν ἔξκα ὡς δώδεκα κάθε μέρα σὸ τραπεζιῶ μας ὡς συνδαίτυμονες. Ἰδιὸς ἔφτα ὡς ὀχτώ ἀπ' τοὺς σὸ στενοῦς φίλους τοῦ Λεῶνη, ἦσαν τόσο τακτικοὶ σὸ σπίτι μας, ὥστε ἔβρωσαν κάθε ἡμέρα, ἐμσημέρι - θράδου, διαρκῶς σὸ τραπεζιῶ μας!

Ὁ Λεῶνης τοὺς ἀγαποῦσε τοὺς φίλους του αὐτοὺς τόσο πολὺ, ὥστε ἄθελά μου κ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ τοὺς συμπαθῶ ἔξαιρετικῶς. Ἦσαν ἄλλωστε ἀληθινὰ ἀξιαγάπτοι ἄνθρωποι. Αὐτοὶ μετέδιδαν τὴν εὐθυμία καὶ τὴ ζωηρότητα καὶ τὴ φαιδρότητα σ' ὅλους τοὺς ἄλλους γνωρίστους μας. Ἦσαν ἀνώτεροι ἀπ' ὅλους καὶ σ' ὅλα καὶ σχεδὸν ἔμοιαζαν λίγο τοῦ Λεῶνη στὴν ἀρχοντιά καὶ στὴν λεπτότητα τῶν τρόπων. Τὸ θέλημα αὐτῶν τῶν ἔφτα ἢ ὀχτῶ νεαρῶν εὐπατριδῶν ἦσαν φωτεινῶ, ἢ συνομιλία τῶν πνευματώδης, τὸ παραρσιαστικὸ των ἀριστοκρατικῶτατο. Ὁ καθένας τῶν ἔξκα σκούσε κάποια ἠθικὴ ἐπιτροπὴ σὲ μιὰ ὀρισημένη συντροφιά ἀπ' τοὺς ἄλλους φίλους μας κ' ὅλοι μαζί φαινόντουσαν σάν ἀρχηγοὶ ἰσαριθμῶν μικρῶν διῶδων ἀπὸ συναιμλικούς καὶ φίλους των. Ὁ Ἀοκλήρου ἔμως αὐτοῦ τοῦ πολυαριθμοῦ ὄμιλου τῶν ἐπισκεπτῶν μας, ὁ Λεῶνης φαινόταν σάν ὑπέρτατος ἀρχηγός καὶ ὁ πρῶτος ἀπ' ὅλους στὴν κοιμητότητα στὴ μῆσα, στὴν πολυτέλεια καὶ στὴν τρελλή καὶ πολυδάπανη ζωὴ!

Ἦταν κ' ἐδῶ στὴ Βενετία, ἐδῶ στὴν πατριδα σου, ὁ Λεῶνης, σάν ἕνας ἀπόλυτος δικτάτωρ στὴ ἐγούση νεολογίας καὶ στοὺς κύκλους τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ τῶν κοσμικῶτων γλεντιζέδων ἔμως ἦσαν καὶ τότε, ἐκεῖ στὴν πατριδα μου, στὶς Βρυξέλλες. Συμμε-

ρίζομιν κ' ἐδῶ τὴ δόξα του καὶ τὴν ὑπεροχὴ του, με τὴν ἴδια ὑπερηφάνεια, με τὴν ὁποία εἶχα συμμεριστὴ τὴ λάμμι του καὶ στὶς ἐβρυξέλλες.

Ἀλλὰ...ἀλλὰ ἡ γαλήνια εὐδαιμονία, τὴν ὁποία εἶχα ἀπολαύσει μαζί του στὴ γραφικὴ ἐκείνη γωνιά τῆς Ἐλθετίας, με εἶχε «κακομάθει», ἢ μάλλον με εἶχε «καλομάθει»: Εἶχα συνηθιστὴ ἐκεῖ, σὲ ἀγιότερες ψυχικὲς ἀπολαύσεις, κ' ἡ τρελλή αὐτὴ καὶ πολυτέλης καὶ φαντασμαγορικὴ κυριολεκτικῶς ζωὴ τῆς Βενετίας, με κοφραῖε καὶ με φθόβιζε. Γι' αὐτὸ, πολὲς φορές νοσταλγοῦσα μελαγχολικὰ τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη ἐποχὴ τῶν ἔξη μνηῶν καὶ συχνὰ δὲν συγκρατιόμουν ἀπ' τὸ νὰ τὶς ἀναπολώ καὶ μπροστά του. Τότε ὁ Λεῶνης με ἀγκάλιαζε με τὴ θάσκαση τρυφερότητα του, μοῦ γλυκοφιλοῦσε τὰ χεῖλη καὶ μοῦ ψιθύριζε:

-Κι' ἐγὼ, μικρούλα μου Ἰουλιττα, ἀναπολώ ἐκείνη τὴ ζωὴ μας με λαχτάρα... Κι' ἐγὼ θεωρῶ σάν πὸ γλυκεῖα καὶ ποθητὴ ἐκείνη τὴ γαλήνια εὐτυχία μας, καὶ τὴν πρῶτῶ χιλίες φορές ἀπὸ αὐτὴ τὴν πυρετώδη καὶ θορυβοδύστατη ζωὴ μας!... Ἀλλὰ, δὲν φταίμε θέσια εμεῖς, ἂν ἀναγκαστήκαμε νὰ φύγουμε - ἀναυαλα σχεδὸν - ἀπὸ κεῖ... Ὁ χειμῶνας μᾶς ἔδιωξε ἄθελά μας καὶ τὸ χιόνι θὰ μᾶς ἔβριγε ἂν μέναμε ἐκεῖ!... Μπορούσαμε νὰ μετακόλυμε εμεῖς τὸν χειμῶνα σὸ καλοκαίρι... Ὅχι!... Ὅπως εἶνε νόμος τῆς φύσεως νὰ μὴν ὑπάρχει ἀόμινο καλοκαίρι, ἔτσι δὲν ὑπάρχει κ' ἀόμινο εὐδαιμονία, σάν τὴ δικὴ μας τότε ἐκεῖ κάτω!... Ἦούχασε ἔμως... Κάνε ὄμοινη, Δέλωρ καὶ τὶς ἀσχημίες περιστάσεις, με τόση φιλοσοφικὴ διδασκία, με ὅση γὰρ κ' ἐτυχία δέχεται τὶς καλές... Καὶ μόλις ἐσοῖσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἐτάση πάλι ἡ μυρωμένη ἀνοιξί, θὰ φύγουμε ἀπ' τὴ Βενετία... Ἐὰ πᾶμε πάλι ἐκεῖ στὰ ψηλὰ θουνα μας καὶ θὰ μαζέψουμε πάλι λουλουδιὰ στὶς χλοερές κοιλάδες καὶ θὰ πιῶμε πάλι ὄριστο νερὸ ἀπὸ τὶς κρυστάλλινες πηγές...

Κι' ἐγὼ, ἐνθουσιασμένη, δοκιμάζοντας προκαθολικὰ τὶς ἠδονές τῆς γνώριμης ἐκείνης κ' εὐτυχημένης ζωῆς, χυνοῦ μου με λαχτάρα σὸ λαίμο μου, τὸν σφιχτοκλείνα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τοῦ μουρμούρια ἐκστατικῶ:

-Ἄχ, ναί!... Ναί, λατρεία μου... Δὲν ξέρεις πόσο ποθῶ νὰ ξαναγυρίσουμε ὅσο πὸ γρήγορα μπορούμε, ἐκεῖ στὴ μικρούλα μας ἔπαυλι τῆς Ἐλθετίας... Σ' εὐχαριστῶ ποὺ τὸ θέλεις κ' ἐσὺ αὐτὸ καὶ σ' ἐγὼ γνωμοῦ γιατί μοῦ ὄπισχε-σαι πὸς θὰ ξαναπάμε!... Ἀλλὰ, πῆς μου ἔμως κάτι, ἀγαπημένε μου: Δὲν μπορούμε ἔραγε κ' ἐδῶ ἀκόμη πού θρισκόμαστε νὰ ζῶμε κάπως πὸ μαζεμένοι, πὸ ἀπλά καὶ λιτὰ καὶ πὸ μαζί ὁ ἕνας με τὸν ἄλλον; Δὲν μπορούμε ἔραγε νὰ περιορίσουμε λίγο αὐτὴ τὴν ἀγαλίωτη σχεδὸν κ' ὀλοσημη κ' ὀλονόχτια θορυβώδη ζωὴ πού ζοῦμε; Σ' ἔχω χάσει ἐντέλως, ἀγαπημένε μου... Οἱ φίλοι σου, ἢ δεξιῶσεις μας, τὰ θέατρα, ἢ διασκεδάσεις, τὰ γαστριὰ, ἢ περιπατοῦ με τὴ γόνδολα σου ἀπαρροσῶν ὅλες τὶς ὄρες - καὶ ἡμέρα καὶ νύχτα - κ' ἐγὼ δὲν σὲ γαστροῖα καθόλου!... Γιατὶ νάγουμε τὸσους πολλοὺς φίλους... Οἱ δυὸ μας δὲν ἐπαρκοῦμε ἔραγε ὁ ἕνας με γὰ τὸν ἄλλον;

-Μικρούλα μου Ἰουλιττα, οἱ ἀγγελοὶ εἶνε παιδιῶς... Κι' ἐσὺ εἶσαι κ' ἀγγελος καὶ παιδί μαζί!... Μὰ δὲν ξέρεις λαίποιν τί πράγμα εἶνε ἡ ἀγάπη;... Ἦ ἀγάπη εἶνε ἡ ἐκδή-

Συχνὰ κάναμε μακρυνούς περιπάτους με τὴ γόνδολα...

λωείς των ευγενειότερων ιδιοτήτων της ανθρώπινης ψυχής!... Πρέπει λοιπόν να φείδεται κανένας αυτών των ιδιοτήτων, να μην κάνει κατάχρησή τους, κι έτσι να μην τις φθείρει, και να μην τις εξαντλήσει στα τελευταία!... Γι' αυτό, πρέπει να μην κάνουμε ποτέ κατάχρησή της αγάπης μας, γιατί θα την φθείρουμε, θα την εξαντλήσουμε, και θα μας πνίξει στα τελευταία ο κόρος κι η κόουρασι κι η πλήξη!... Κατάλαβες;... "Ας κάνουμε, λοιπόν, ύπομονη... Παραχωρήσαμε από αγάπη κι εδωχίμομα επί ξένη μήνη, έκει στην 'Ελβετία... "Άλλους ξένη μήνη, τώρα εδω, ξεκουράζουμε τις ψυχές μας που άγασπουν, και κουράζουμε το σώμα μας, τη σάρκα μας, που ποθεί κι' αυτή το μερίδιό της απ' τις θορυβώδεις διασκεδάσεις της ζωής!... Και μόλις ξαναέρθω πάλι ή άνοιξη, θα πάμε έκει στην άεχασπή και γλυκειά 'Ελβετία μας, για να ξεκουράσουμε τη σάρκα μας και για να χαρούμε τις ήθικές κι' ύψηλες ήδονές, για τις οποίες θα είνε πιο λαχταριόμενη η ξεκουράση ήδη ψυχή μας!

Κι' ενώ εγώ τόν κυτώσα έκθαμβή, για την πρωτότυπη αυτή φιλοσοφία του, και κυριολεκτικώς κρεμόμουν απ' τα γλυκά του χείλη, έκεινος μου φίλωσε τα μάτια και τελείωσε πάντα ως έξης:

"Αφησέ με λοιπόν ελεύθερον, κάνα... Συντρώψ με τέχνη και με γάπη μας, που κλείνουμε μέσα συμμέρον άλλωστε, να συντρώψ την αγάπη σου, γιατί τότε θα τη σταπαλοώσες άπερίσκεπτα και θα την έσθηνες μονάχη σου!... "Έτσι είσατε όλες έσεις ή γυναίκες: Βιάζεστε τόσο στην αγάπη, κι' άγαπάτε μονομιάς και τόσο πολύ και βίαα ώστε εξαφνικά έξαντλείστε, παύετε ν' αγαπάτε πια, κουράζεστε άσπραπια, κι' ύστερα... "Ύστερα άπορείτε κι' έσεις ή ίδιες πώς και τότε έγινε αυτό!

Μά εδω, πάντοτε έφερνα άνηπρήσεις χαδιάρικες εγώ. Τοόκλεινα το χαριτωμένο στόμα μ' ένα λαχταριστό φιλή, και κατόπιν, άπειλόωτας τον με το δάχτυλό μου, έλεγα:

—Είσα ένας έπιθήδειος σοφιστής, και τίποτα παραπάνω, άγαπημένη μου!... Γιατί αυτά τά πράγματα, δέν μου τάλεγεσ και τότε, έκει στην 'Ελβετία;... Γιατί έκει' μούλεγεσ, ότι μπορούμ αιώνια να ζώμε οί δυό μας, και ν' αγαπιόμαστε πάντα με την ίδια τρυφερότητα, και με την ίδια άνεξάντλητη λαχάρα;... Πώς έκει δέν, πίστευεσ καθόλου, ότι μπορεί κάποτε ή ψυχή μας ν' άπαιδήσει απ' την αγάπη;

Κάθε άλλωσ βέβαια, στη θέση του Λεώνη, ίσως να τάχανε, ίσως να συγχιζόταν και να μην ήξερε τί να μου άπαντήση. Μά, όπως ήταν σε όλα του άπαρμάλλωσ, έφθανοσ, ο άταρμάλλωσ μου, έτσι ήταν και στην εύγλωττία και στην έπιχειρηματολογία. Με τούλιγε με τούση έπιδεξιότητα, και με τούση ταχύτητα—έμένα την άμάθητη έκεινος ο παντογνώστης—στα δίχτυα τών φιλοσοφικών θεωριών του, ώστε τάχανα κυριολεκτικώς, και τόν κτύπατα με στόμα άνοιχτό.

Τότε έκεινος μου σφηνίζε τα χείλη μ' ένα ήθονικό φιλή και κατέληγε πάντα λέγοντάς μου:

—Εθώφαισε λοιπόν, άγαπημένη μου, με τη ζωή μας εδω... Γέλασε φαιδρά, με τα γέλια μας... Νανούρισε τόν ύπνο σου, με τα τραγούδια μας... "Ένοινα σου!... "Έχω την ύποχρέωσή μου κι' ή φλογερή έπιθυμία άλλωστε, να τακτοποιήσω με τέτοιον τρόπο τη ζωή σου κοντά μου, ώστε να είσαι διαρκώς εθυχισμένη, πρόσγερη, και έγγνωσαστή!... Εδω στη Βενετία, θα είσαι πάντα ή σύζυγόσ μου κι' ή λατρευτή μου σύντροφος... Κι' έκει, στα δλοπορώσα βουνά της 'Ελβετίας, θα ξαναγίνεσαι πάλι ο άγγελόσ μου κι' ή θού μου!

Τουλίτα μου... Ξέρω εγώ τι φείδω, την ήρη φλόγα της άσπίσ καρδιάσ μας... Κι' έχω

πιχειρήματα, ενώ του ήταν τόσο πιο εύκολο να με καθυποτάξει στα κληρίτια μου μονάχα με μία ματιά του!... Μήπως δέν ήμουν ή παντοεινή του κι' ή τυφλά ύπακουή σκλάβου του;... "Έπειτα, με καταφύλοσε κι' αυτόσ, με στήριξε, στο μπράσο του, και γυρίζαμε πάλι μαζί στη θορυβώδη αήθουσα, όπου μάσ περιέμαν οί φίλοι του για να μάσ χωρίσωσ ξανά!...

"Ενωμετάω, ή ήμέρες μας κυλούσα πάντοτε ή ίδιες, πάντα τε θορυβώδεις, έκνευριστικέσ και πολυάσχολές...—Δέν μου άρεσε καθόλου αυτή ή ζωή... "Γαίσα, και παρ' όλες τις προσπάθειες του Λεώνη, μέσα στην ψυχή μου την άπεχθανόμουν... "

"Άλλά συνέθη τότε και κάτι το παράξενο: "Ενώ πριν ο Λεώνησ έβαζε όλα τά βουατά του για να με παρηγορή, και ζωηρά να με κίνη ν' αγαπήσω αυτή τη ζωή που περιούσαμε, τελευταία άρχισε ν' άδιαφορή!... Δέν τόν έμελλε πια, άν μου άρεσαν ή δέν μου άρεσαν, τέτοιου είδους άσχολιές και διασκεδάσεις... Κι' όσες φορές του παραπονιόμουν σχετικά, δέν φρόντιζε να με καθησυχάζη, και δέν μου άπαντούσε με την ίδια—όπως πριν—ύπομονή και πραότητα!

Και τέλος, μία ήμερα, μου δειχτήκε άπότομος, και μου έστούμισε φράσεις θυμωμένεσ και πικρέεσ!

Βλέποντας αυτόν εγώ, ότι άρχισε να θυμώνη και να έξεγειρεται, άποφάσισα να μην του παραπονθώ ποτέ μου, στο έξης. Μέσα μου όμως, άρχισα να πονώ, να άποφάρω απ' τη ζωή αυτού, και να θεωρώ δυστυχή τόν έαυτό μου 'Υπομύνασε άπότομοσ, έλπίζοντάσ να μετανοήση ο Λεώνησ, και να έστανήν πάλι τρυφερός και στοργικός άπέναντι μου.

"Έκεινος, βλέποντάσ την πραότητα και την ύπακοή μου, μου φερνότα, βέβαια με τρυφερότητα, αλλά δέν έδινε καθόλου προσοχή στις μελαγχολίες μου. Η πλήρης μούτρωγε τά σπλάχνα. Η Βενετία μου καταπόσε μοιπή!... "Ο σφρανός της, ή γυνώδελ της, όλες ή διασκεδάσεις της ήσαν για μένα άναρέεσ στον ύπερτατο βαθμό. Κατά τις νύχτες της χαρτοπαίξιας, εγώ γυρίζα δλομύναχη στούσ άδειουσ διαβρούμεσ του μεγάρου και στα άλλα άδεια σαλόνια, χύνοντάσ πικρά δάκρυα για την παραμείλωσή μου.

Θυμόμουν την πατρίδα μου, την άμύρινη νεότητά μου, τη μητέρα μου την τόσο έπιπολαίασ αλλά και τόσο αγαθή, τόν δυστυχισμένο πατέρα μου τόν τόσο φιλόστοργο και πρόθυμο σ' όλα μου τά κληρίτια μου. Να, μ' είχε κυριεύσει ή βασιανιστική άρρώστεια της νοσταλγίασ, κι' αίσθανόμουν τόν άσυγκράητο πόθο να δραπετεύωσ άπό κε', να ξεγιάσω για πάντα τόν Λεώνη, και να προστρέξω στην έπιείκεια και στην καλωσύνη τών γυνών μου, παρακαλώντάσ τους γονατιστή να με συγχωρήσωσ και να με κρατήσωσ κοντά τους.

"Άλλά όταν άκουσα στο πλάιό σαλόνι της χαρτοπαίξιας ν' άνοιγή κανένα παράθυρο, έκυβασ έξω απ' το δικό μου με λαχάρα.

"Έβλεπα τότε το κεφαλιό του Λεώνη—ήθρωμόσ και στενωχωρημένοσ απ' τόν παιγνίδι—να σκύθη πρόσ τά έξω για να δροσιστή στο άεράκι της νύχτασ. Άμέσωσ τότε, ή καρδιά μου χτυπούσε βίαα, έχοντάσ άμέσωσ όλα τά σχέδια της φωνής μου, έχοντάσ την άγανάκτησή μου έναντιόν του, και ποθοόσα να τρέξω κοντά του, να τόν σφιχταγκλιάσω με λατρεία, και να του έξομολογήωσ τις σκέψεισ μου, ζητώντάσ του να με συγχωρήση!

Μέσα στην άνυπόφορη αυτή ζωή μου, συνέθη κάποτε κι' ένα έπιθεόδιο, το οποίο έπιδεινούσε τη θέσι μου και μ' έκανε να σπασθώ κυριολεκτικώς όλον τόν κόσμο. Μεταξύ τών, δάδεκα πιο στενών φίλων του Λεώνη, ήταν κι' ο όποκόμης Σιάμα.

Αυτόσ ήταν ο πιο ένοχλητικόσ απ' όλους, για μένα. Μεγαλειτέρωσ όλωσ, στην ηλικία, ήταν έπίσημ—για να ήμασ είλικρινή—κι' ο πνευματώδης. Κάτω όμως απ' τούσ άβρούσ τρόπουσ του κι' απ' την εύφουεστάτη συνδιόλεξή του, μάντευσ εύκολα ένα είδοσ κινικήσ άναδείας, το οποίο συχνά μου άναστάτωνε τά νήρα. "Ηταν έπίσημ πολύ σαρκαστικόσ, δίχως καρδιά κι' εύγνή αισθήματα, και κακοθηθέτοσ.

Τά τελευταία αυτά έλατιμάμά του, δέν τά ήξερα απ' την άρχή. "Άλλά και χωρίς αυτά όμως, πάλι αισθανόμουν για το άπόμό του μια άνεύγηγητή και ζωηρή άπέχθεια.

"Ένα βράδυ, ήμουν στο μπαλκόνι. Αυτόσ ήταν μέσα στο σα-

Τρέμοντασ από την αγανάκτησή μου, τού ζήτησα έγγηγίασ...

ΙΑ΄.

Με τέτοια λόγια, δόν 'Άλέο, κοίμιζε πάντα τις κρυφές μου άνυπαιχίες ο Άγιώσ... Κι' εγώ, εύκολόπιστη, κι' εθυχισμένη παρασυρόμουν μαζί του στα γέλια του βαρβάθρου, δίχως να ύποψιάζομαι καθόλου τόν κίνδυνο που με άπειλόωσ... Τόν εύχαριστούσα τρυφερά, γιατί καταδεχόταν και λάθαινε τόν κόπο να με καθησυχάζη, με τούση εύγλωττία και με τούσα έ-

